

# Kardelen Yetiş

- şiirler -

**Yayın Tarihi:**

19.7.2007

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

## Alacağın Olsun

beni,mumışığının gölgesindeki  
şiiirlere mahkum ediyorsun ya  
alacağın olsun.  
hangi gözlerin eşliğinde geçiriyorsun geceleri  
günlerini nasıl tüketiyorsun  
bilmiyorum ya,alacağın olsun.  
beni,bir mumışığının aksinde  
senden uzak gecelere hapsediyorsun ya  
çelişkilere düşürüyorsun ya beni  
tuzak sözlerinle.  
biliyorum ya,  
bir parça bulacağımı benden  
arasam yüreğinde.  
beni,mumışığının aydınlığındaki  
karanlığa bırakıyorsun ya,  
alacağın olsun.  
hani,sonsuzu terketsen beni  
hani bilsem hiç istemediğini  
kulaklarımı çınlatmasa umulmadık sözlerin  
daha kolay olacak ya...  
beni,bu şiiirlere mahkum ediyorsun ya,  
alacağın olsun.

1999

kardelen yetiş

Kardelen Yetiş

## Anafor

aşkıımız sonsuz olurdu  
sen kendini yaşayabilseydin eğer  
uçsuz bucaksız olurduk neredeyse  
ben de kendimde değilmişim meğer  
olgun çocukluğumu yaşamak istedim aslında  
kadınsı coşkularımı sürükleyip ardısıra  
yapabilirdim,hepsi olabilirdim  
ne çare hiçbiri olamadım sonunda  
şimdi bir anafor içimde  
bencilce oynuyor benimle  
biriktiriyor sessizce yedeklerini  
bu fırtına öncesi dinginliğinde

Kardelen Yetiş

## Ben Bilirim

Ben bilirim  
Yüzümü güldüren, yüreğimi küstüreni.  
Kalbime sorarım artık yalnızca  
'Söyle ne mutlu eder seni'.  
Bilirim,  
Bir anne kuşun gagasında  
Kim bilir kaç umut uzaktan taşıdıklarını,  
Yavrusuna götürmesinin  
O karşılıksız,o içgüdüsel sevincini.  
Bilirim,  
Egolarının kapısını anahtarsız  
Arınmış ve kendi gerçeğiyle yüzleşmiş yürekleri görmeyi.  
Ve kabul ederim sonunda  
Bu dünyanın geçer kurallarıyla  
Şiirlerimin bile örtüşmeyeceğini.  
Yine de vazgeçmem,  
Severim her gözyaşına rağmen dizelerimi.  
Ben bilirim,  
Sen bilirsin dedikçe  
Kaosa sürüklenmiş hayat hikayelerini.  
Kimseye faydası olmadı sonunda,  
Dinledim her birini.  
'Yalnız olmaz' dedim hep  
Çünkü mutluluk çoğul bir şeydi.  
Çiçekleri ben ekirdim bahçesine  
Ama herkesin elleri değmeliydi.  
Şimdi yalnız ben bilirim  
Kulaklarımı tıkarım da dört bir yandan gelen bu sese  
Serin bir sessizlikte yalnız yüreğimi dinlerim.

KARDELEN

Kardelen Yetiş

## Beyaz yıldız

herbirine başka isimler veriyorum  
birine huzur diyorum diğereine umut  
aynalarda tanıyamıyorum kendimi  
zaman hilekar, diyor ki geçmişini unut.  
bir sonbahar ortasında geldin  
sararan yapraklarla pas tutmuş yüreğimi kuşattın,  
baharını getirdin  
şimdi o berrak havanda, duru göğünde  
seni keşfediyorum her gece  
şu ölesiye kirlenmiş dünyada  
öylesine temiz ki gökteki yıldızların  
herbirini tek tek ismiyle çağırırsam  
beyazlıklarına inanamazsın

Kardelen Yetiş

## Çocuk olmak

yine öylesine pervasız  
bir fincan kahve eşliğinde  
masum, tertemiz  
ümidi ölmemiş acılar mı çekiyor olsak?  
kendimizin dışındaki  
herşeyin varlığından bihaber  
yarasız yüreklerimizle  
bir fincan kahve elimizde,  
hayallere mi dalsak yine?  
sen sarhoş olsan,  
ben ayıltmaya çalışsam.  
her zamanki iyimserliğimle,  
yüreğimi iknalara uğraşsan.  
tek derdimiz, eve dönüş saatimiz olsa.  
kendimizi büyümüş, gönüllerimizi yorgun  
zannetsek...  
kızardık o zamanlar, böyle söyleseler ama,  
çocuk olmak diyorum be dostum  
ne dersin?

serap ´a

Kardelen Yetiş

## **Durma zamanı**

Biriktirdiklerim,  
Sitem tadında yerleşti ömrüme.  
Uğruna yaşadıklarım,  
Bir kez dönüp bakmadı bile.  
Öyleyse dinleyin  
Durma zamanıdır...  
Yetişir,  
Bunca uykusuz, hayalsiz gece.  
Anladım,  
Herkes, her şeye alışır zamanla  
Ve sadece bir yaşama sahipken herkes,  
Başka yaşamlarda hak arayışları,  
Bencilliktir yalnızca.  
Durma zamanıdır,  
Dingindir yalnızlığım, korkmayın.  
Akıntıya kürek çekmez artık  
Dalga sesleri bile duyulmaz kıyılarımin.  
Ben yol veririm yelkenlilerime  
Yeter ki rüzgarlarımı bana bırakın.  
Varsa payıma düşen mutluluktan,  
Tebessümden yana  
'Her, insan en iyi kendini tanır' deyip  
Sükuneti seçerim usulca.  
Bu sitem yordu beni,  
Yetişir...

Kardelen

Kardelen Yetiş

## Hüzün

belirdi gölgen duvarda  
güneşle birlikte.  
başımı kaldırıp baktım birden  
belki gelmişsindir diye.  
güneşin parlak ışıklarıyla aydınlandı yüzüm  
hayır, senin gölgen değildi duvardaki  
yine gafil avladı hüzün.

1995

Kardelen Yetiş



## İstedim

Çok istedim  
Gözlerimin önünden kayıp giden  
Bu mavinin tonlarına karıştırıp  
Ve bu ufukta bırakıp seni,  
Hiçbir şey hatırlamadan şehrimde dönmeyi.  
Hatta,  
Bu sınırları da kendi yurduma benzetip  
Anılardan tablolarla  
Süslemekten vazgeçmeyi.  
Kıyamadım işte,  
Şüphe götürmeyen gerçekliğine,  
Tekerrür etmeyen tarihe.

Bir umut var gizlimde  
Kimseye söylemediğim.  
Bir huzur var içimde  
Nadir azat ettiğim.  
Bu ikilemden sıyrıldığım anlarda  
Andığım ve gülümsediğim.  
Sendin yüreğimin bu isimsiz,  
Bu mistik satırbaşları,  
Seni unutmayı nasıl istedim.

Bir hüznün var içimde  
Yüzümden saklayamadığım.  
Yüreğimde, hayatı kurallarıyla yaşamamanın  
Kasveti var  
Elime, yüzüme bulaştırdığım.

Artık istemiyorum, çabalamıyorum da,  
Unutulmayacaksın anladım!

kardelen

Kardelen Yetiş

## Kayıp Firar

Kayıp firarların pençesinde  
Usulca ve ürkek,  
Sağanak bir çaresizliğin altında  
Şemsiyesiz kalmış gibiyim.  
Sadece uzaktan izletiyor kendini  
Ressamın çizdiği bu son resim.  
Hem korkutuyor bu bilinmezlik,  
Ve beraberinde taşıdığı anlamsızlık.  
Hem de bunca uzakken tanımazmış gibi yüreğimi,  
Ne tezattır ki;  
Hemen yanı başındadır koluna girmiş bu yakınlık.  
Toplayıp yanımda götürdüğüm  
Yalnızca bavulummuş, yalnızca madde.  
Yanıtları, çözümleri, son gülümseyişimi,  
Bitmek bilmez enerjimi ve yaşama sevincimi  
Bırakmışım geride.  
Gönül anladı ki yalnız bu yüzden,  
Bu firar çıktı çığırından.  
Hatta adını verdi bana  
Ben seyyah oldum,  
O bir deli yürek  
Pire için yorgan yakanından.  
Yine de ayak izlerini  
Gönlümde görünür yerlere bırakıyorum,  
Uzun da olsa bu yolculuk  
Veda değil adı, döneceğim kendime  
Biliyorum.

Kardelen Yetiş

## Kuytu

Günün kuytusuna çekilip  
Seni düşlemekt en keyifli anlarım.  
Bir gülümseme konardı hemen yanağıma,  
Kendimi senin hayalinle yakalardım.  
Bilemezsin neler söyledin bana,  
Konuşurdum,kavga ederdim,  
Hatta darılırdım.  
Sonra evin her köşesine notlar yazar,  
Olmayan seni sürprize boğar,  
Kendi kendime barışırdım.  
Sen kayıpken,  
Seni düşlemekt en güzel anlarım.  
Binlerce soru dolaşırdı aklımda  
'O olsaydı şöyle derdi' deyip  
çaresiz cevaplardım.  
Anılarımızı konuşurdum en çok seninle  
Çünkü benim hem çocukluğum,genç kızlığım  
Hem genç kadınlığımdın.  
Tanıktın bana,  
Bilinmişliğin sessiz huzuru  
Ve güveni vardı,  
Benim sendeki parçamda.  
Sensizken dinlediğim şarkıları  
Dinletirdim sana,  
Kalbim gibi kırık bir mum ışığında.  
Sorgusuz inanmanı isterdim  
Aslında hiçbir zaman diliminde  
Uzağında kalmadığıma.  
Seni biriktirdim,  
Senden koleksiyonlar yaptım yıllarca.  
Hepsini tek tek anlatacaktım  
O yüzden seni düşlemekt en güzel zamanlarım.

-----  
Bilemedin,  
Susturdun anılarımı  
Ne çare ki,  
Kaybetmeyim de hafızamı.  
Bu yüzden  
İçimde ayrı ayrı 'ben'ler yaşıyor şimdi  
Biri ismin geçince içi titreyeni  
Diğeri hiç olmamışsın gibi umursamayanı.  
Aynı anda zorlarken hayat omuzlarımı  
Aldın sığındığım,kaçtığım kuytularımı.  
Aldın benden en keyifli anlarımı

Kardelen Yetiş

## Maske

Kendim için değil  
Yüzüme yakışmayan bu maske.  
Yoksa ne kadar uzak durabilir yürek,  
Kendi gerçeğine.  
Ben alıştım da sonunda,  
Siz doyamadınız bu denli kelimeye dökmeye.  
Kulislerde yordunuz beni  
Tek bir repliğini bilmediğim sahnede.  
Bu maskeler sizin için,  
Yoksa ne gerek şeffaf gönüllere.  
Sizler benden vazgeçmişken,  
Ben sizden geçmemek adına bunca direnirken  
Bu kırgın,yorgun yüreği hapsedersiniz,  
Anlamını yitirmiş bu vitrin karanlığına.  
Hala değer arasınız,  
Vicdanıma gömdüğünüz bu laf kalabalığında.  
Tanımlamaya meyil verdi yürek,  
Bu donuk,uzak bakışlarınızı.  
Şözüm ona benden yana kullanıyordunuz,  
Üzerimdeki tüm haklarınızı.  
Yumdunuz gözlerinizi yüreğime,  
Kapattınız sesime kulaklarınızı.  
Oysa sadece 'mutlu ol' diyecektiniz  
Siz de bir maske taktınız,  
Dindirdiniz sızınızı.  
Sizin için bu maske,  
Ve öğrendim ben sahnede nasıl durulacağını.

Kardelen

Kardelen Yetiş

## Öyle bir yürekti o

öylesine bir yaşanmışlık vardı ki  
o gözlerde  
hiç bilemediğim ama  
hayat dolu öylesine.  
nasıl edinilir bilinmez bir güvenle,  
güneşle dans ediyordu  
yeni gelen günün eşliğinde.  
öylesine bir sakinlik vardı ki  
o gözlerde.  
haykırır gibi adeta  
'Fazlasını yapamazsın artık hayat' diye.  
ve öyle bir tokgözlülük,  
yayılmıştı tüm benliğe.  
yaşamın kıyısında  
öylesine dimdik duran  
hayat arası sevgi molası değil,  
sevgi arası hayat molası verebilen  
sayıca nadir,sevgice engin  
kayıtsız şartsız dostluğa teslim  
bir yürekti o gördüğüm  
bakışlarında hayat bulan.  
bir cesaret vardı ki  
o gözlerde.  
herşeyle özdeş,doğal tavrıyla  
sonradan eklenmiş gibi durmayan.  
öylesine sınırsız bir insan sevgisi,  
ve o yaşama sevinciyle  
güneşle dans ediyordu  
yeni gelen günle.

AĞUSTOS 2006  
DİDİM  
SABRİYE HANIM 'A

Kardelen Yetiş

## Özür

Adına dökülen onca dizenin,  
Ve hiçbir detayı unutulmayan anılarının  
Hatırına söyle.  
Yine göğün en parlak yıldızına bakıyorum  
Ve sen yine 'hayır diyorsun,uğursuzluk'  
O yıldızı seçme.  
Üzgünüm demek  
Hangi yılı,hangi anı,hangi saati  
Geriye getirir diyeceksin.  
Ben yine de üzgünüm.  
Ve nice zamandır  
'Haksızlıktı' deyişinin  
Ağırlığı altında ezilmişim.  
Kapatmalı mıyım artık ömrümün sayfasını?  
Kaç mevsimdir sessizsin söyle.  
Batırmalı mıyım kayıklarını?  
Bu sessizlik beni çok yordu,  
Öyle ki uyusam  
Bir umut uyanmayacak gibiyim.  
Hayır!  
Sen de yıktın geçtin bir zaman demeyeceğim.  
Hiç zorlanmadan savurdu sana cümlelerini,  
Gerçekliği özlemiş benliğim.  
Sessizliğini bozar mı bilmem ama,  
Ben hiç kimseden  
Böyle yürekten özür dilemedim.

kardelen

Kardelen Yetiş

## Sen, hep böyle

sen beni hep böyle  
olmadık bir zamanda mı vuracaksın?  
sana karşı korumasız,  
seni ilk gördüğümde  
dudağımın kenarında bir gülümseme olacağından emin,  
hep sana dönük anlarımı mı kollayacaksın?  
olasılıkları düşünmekten kurtulamayacak mıyım?  
seninle gele her şeyin mutluluktan ibaret olabileceğini,  
aklımdan silmeme hiç mi izin vermeyeceksin?

belki de alıp veremediğim tamamen özgürlükle  
ona olan düşkünlüğüm  
sana olan o garip özlemimle  
çok uzun bir yoldan sonra  
bir yerlerde buluşuyor.  
ama yine de sen beni hep böyle,  
kısık sesle konuştuğum anlarda mı yakalayacaksın?  
hep 'git' diye  
tamamen gönülsüzce  
içimden böyle yanacak mıyım?  
yapma,  
çaresizlik ve güçsüzlük mü?  
benimle olmadılar hiç ama seninle özdeş.

sen yine o, kimsede bulamadığım  
gülümsemeyle  
bir kez bak bana  
ve ufukta kaybol.

Kardelen Yetiş

## Seyahat

hiç bilemeyeceğin duygular seyahate çıktı içimde,  
aniden kestim biletlerini,  
tüm umutların tükendiği yerde  
kendime hapsetmişim hepsini  
çıkıp geldin,tükenenlerin üstüne  
uçsuz bucaksız bir deniz yüreğim  
bir yelkenlisin,tam ortasında  
bu lodosa rağmen yol alıyorsun  
bunca bitmişliğin kaosunda.  
hiç bilemeyeceğin duygular seyahate çıktı umuda,  
istesem konuşamam,sussam sesini özlerim  
tükenesi değil içimdeki bu alabora  
sanma ki duyduklarınla sınırlı  
hisleri itirafa korkar oldum  
ne zaman ismin geçse yüreğimde  
yeni bir seyahatin eşiğinde olurum

Kardelen Yetiş



## Siyahın Galibiyeti

beyazın siyaha dönüştüğü yerde  
bitti umut.  
son çırpınışlar da yok artık  
elimizde yalnız onlar kalmışken.  
geçici tebessümler var yanağımızda şimdi  
uzak hedeflerden çoktan vazgeçmişlik,  
küçük mutluluklarla yetinmek zorunda  
kalmanın asiliği...  
beyazın siyaha dönüştüğü yerde  
umut bitti.  
vazgeçtik,kader dedik  
sesimizin yükselebileceği,  
son bir yer daha vardı oysa.  
ne kadar çabuk boyun eğdik  
ayrılıklara.  
beyaz siyaha yenik düştü  
işte o anda bitti umut.  
sadece  
zihnimizdeki güzellikleri  
gizledi ufuk.

Kardelen Yetiş

## Sustun

yalnız gecelerde yaşadım belkilerimi,  
sen hiç bilmedin  
hep maviydi gökyüzü gözlerinde,  
oysa varlığını reddettiğim bulutlar vardı yüreğimde,görmedin.  
kendi sesime yabancı saatlerim oldu benim  
bir küçük paylaşıma hasretti soğuk ellerim  
yapay bir bahar havasını solumaktansa,  
gelip geçen bir güz rüzgarını yeğlerdim o anlarda,  
tek laf etmedin...

Kardelen Yetiş

## Şemsiye

O gündü evet  
O yağmurlu gündü  
Telefondaki sesin  
Birkaç dakika sonra,  
Gözlerimde gerçeğe dönüştü.  
Aklım iknalara çabalar beni,  
'Gün sıradan, saatler akışında...'  
Oysa yürek öylesine telaşlı  
Sahte bir soğukkanlılığa gizlenmiş yalnızca.  
O yağmurlu gündü.  
Hiç bitmesin dediğim bir yol önümüzde,  
Bir şemsiye, bir sevda.  
Ve yakın durmalıydık  
O şemsiyenin altında.  
Unutur gibi yapmak rollerin en ağırıydı  
O kahveyi yudumlarken.  
Seninle ve aşkla aynı gün tanıştım  
Kolay mıydı yakınımıdayken uzağında olmak  
Yaşamdan dem vururken.  
Yüreğimi dinledim yağmurun eşliğinde  
Ve o an anladım.  
Hayallerim şavkısın diye,  
Mumlar yakılacaktı gecenin ortasına  
Bir kahve bu denli anlamlı  
Bir şemsiye bu kadar anı yüklenebiliyorsa  
Sana yazılacaktı şiirler bundan sonra.

Kardelen

Kardelen Yetiş

## Temiz ve asil

temiz ve asil insanların ülkesi gönlüm  
birgün bakınca  
benliğimin manevi tenine  
o an gördüm.  
kendimce bir sükunetin süzgecinde,  
takıldı kaldı tüm nefretler,  
o arsız kibir, hercai hevesler  
gerçek dediğim, imbat serinliğinde geçen sevgiler.  
bir yürek atışı kalmış sadece mazide  
ve ona dair ebedi melodiler.  
temiz ve asil insanların ülkesi gönlüm  
birgün bakınca benliğimin manevi tenine  
o an gördüm.

-----  
özümü gördüm  
seni buldum...

Kardelen Yetiş

## **Terk ettin şehrimi**

Terk ettin şehrimi  
Sessiz,usulca,  
Tek bir eşya koymadan bavula  
Çekip gittin.  
Bir başıma bıraktın  
Şimdi öksüzüm,yetimim.  
İssızlık zor,bunca duygunun arasında,  
Bildiğim,bilmediğim.  
Bir umuttu sana dair  
Bahçemde büyüttüğüm,dalında beslediğim.  
Nedendir bilmem inatla suladım  
Düşen yaprağına laf getirmediim.  
Sadece  
Rüzgar,masumca nereye eseceğini bilememiş  
Dedim.  
Terk ettin şehrimi...  
Bir çiçeği koklamak gibiydin  
Öylesine yüreğime yakın,  
Öylesine içime sinendin.  
Gözlerimde ışıktın  
Bıkmadan dinlediğimdin.  
Sen bu şehri gerekçesiz terk eden,  
Sen ilk mevsimimdin.

Kardelen

Kardelen Yetiş

## Üzgünüm

üzgünüm  
seni üzdüğüm için  
kalbini paramparça edip, kırdığım için  
ve hoyratça savurduğum için ümitlerini  
üzgünüm ayrılıkla geçen günler adına.

üzgünüm çekip gittiğim için  
kendimce umutsuz bir baharın öğle sonrasında  
üzgünüm herşeyi zamansız bitirdiğim için  
aşka dair umutlarına son verdiğim için belki de  
üzgünüm küstürdüğüm için başka sevgilere

üzgünüm yitirdiklerimiz için  
üzgünüm bitirdiklerimizi düşündükçe.  
yaşam sürecek, sen yine öyle dingin...  
bense yanağındaki tebessüm olacağım, sen güldükçe

Kardelen Yetiş

## Yaman Dönüş

bu kez daha zor olacak  
bu dönüş hepsinden çetin,  
hepsinden yaman.  
nereye sürüklendiğinin farkında olmayan  
ve uzun zamana yayılmış bir tehlike aslında  
herkesi kandıran.  
bu geriye dönüş  
hepsinden yaman.

bir iç ses yükselir şimdi:  
tut elimden,  
götür beni buralardan,  
benliğine kat da götür.  
çünkü telafinin tanımını artık  
çok uzak bu yürekte.  
ne sevginin bedende tarif buluşu  
ne de kuru bir özür.  
bu dönüş çok, çok yaman.  
ayrı ama aynı iki yürekte şekillenmiş,  
sürüklendiği sondan korkulan.  
sinsi aslında,  
ne de olsa tehlikesiz buzdağının arkasında  
herkesi kendine inandıran...

Kardelen Yetiş

## Yıkım

gözlerinde hep sessiz bir haykırış  
son ana kadar umutla beklediğim,  
bana dair kararlılığını varsaydığım  
garip bir direniş vardı.  
zorla, kendimle verdiğim sayısız kavgayla  
çekip çıkardım gözlerinden.  
yeniden doğuşa  
sahne olacak bir savaştı o yüreğimde.  
hiç yaşanmamışçasına bir bilinmezlikten  
sanki yaşanacak hiçbirşey kalmamış gibi  
acımasız ve alışılmadık bir geçiş oldu sadece.  
gözlerinde hala haykırış var mı bilmem  
artık sessizsin.  
nasıl yıkım içimdeki 'sen'ler  
bilemezsin...

Kardelen Yetiş



## Yüregimin son resmi

mağlubiyetim sevgiye değil  
hayata karşı,aşka dair.  
sadece serseri mayınlar  
artık  
ufkun son çizgisiyle bir.  
mavi umutlar,beyaz düşler benimle hala  
mağlubiyetim pembelere,grilere dair.  
kalemimi,fırçamı bırakmış değilim  
gönlümün yeni renklerini,gölgelerini de eklerim,  
ki o çizdiğim  
yüregimin son resmidir...

Kardelen Yetiş

## Zaman duvarında iki yürek

bir telefonun ucundaki  
olası bir sürprize.  
bir umuda,  
gülümsemeye yetebilen bir habere  
nasıl da hasret bu yüreklerimiz.  
biz ki,  
aslında yan yanalığımızın her anını  
bir şölene çevirebiliriz.  
söyle bana diğer yarım!  
nasıl bir tezat içindeyiz?  
sanki,  
tamamen farklı iki dünyada  
kah istekli kah gönülsüzce  
zamanın aşınmış duvarlarında  
sıkışıp kalmış gibiyiz.  
yüreğimin tıkanıdığı, yarım kaldığı yerde  
varlığın her an benimle.  
yüreğinin o susuz gözyaşını silebilmek içinse  
ellerim her an tetikte.  
sanki bir bayrak yarışının devir teslimindeyiz.  
sanmam ki olsun bizi bize getiren.  
sadece yanıtladıklarımız yada eksiklerimiz.  
biz bu sonbahar kasvetinde  
allı, yeşilli bir bahar bulabiliriz.  
söyle öyleyse diğer yarım,  
neden üşüyor hayallerimiz.  
yanıtı belki de kısa  
gönüllerin kendine bile edemediği  
bir itirafta gizliyiz.  
havasını bile farklı iki dünyada  
zamana ve vicdanlara  
sıkışıp kalmış gibiyiz.

gamze 'ye

kardelen yetiş

Kardelen Yetiş

## Zor

soğuk bir gecenin ayazında,  
düşüncelerin tam ortasında,  
gecenin bir yarısında,  
seviyorum demek mi zor gelir,  
sevmiyorum demek mi sana?

umutlarım tükenmişken,  
duygular unutulup gitmişken,  
her şeye bir çizgi çekmişken,  
seviyorum demek mi zor gelir,  
sevmiyorum demek mi sana?

güneşin batışını seyrederken,  
bir kabus uykumu bölerken,  
gözlerimdeki nemi silerken,  
seviyorum demek mi zor gelir,  
sevmiyorum demek mi sana?

Kardelen Yetiş